

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΟΡΓΑΝΩΝ ΤΟΠΙΚΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΥ

“ΠΑΙΖΟΥΝ ΕΝ ΟΥ ΠΑΙΚΤΟΙΣ,,

ΟΙ ΜΕΤΑΛΛΩΡΥΧΟΙ τοῦ Μιντέμ Λάκκου
καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος προέβαλαν τὸν περασμέ-
νο χειμῶνα ὡρισμένα αἰτήματα. Ἡ ἐταιρία
Μποδοσά η ἐδέχθη νὰ κάμη ποσοστιαία αὐ-
ξησιν δύο ἐπιδομάτων, ποὺ δὲν ἐκρίθη ἵκανο-
ποιητικὴ ἀπὸ τοὺς ἐνδιαφερομένους. Οἱ τε-
λευταῖοι μάλιστα διετύπωναν καὶ τὸ παράπο-
νο ὅτι τὰ ἄλλα τους θέματα, σοβὶς ιρὰ καὶ καυ-
τὰ δι' αὐτούς, οὕτε κᾶν συνεξηγήθησαν ἀπὸ
τὸν ἔργοδότη.

ΚΑΤΟΠΙΝ τούτων ἡ διοίκησις ἐκάλεσε τὴν γενικὴν συνέλευσιν τοῦ σωματείου ν' ἀποφανθῆ, ἃν δὲ γίνη ἀπεργία· καὶ ἐλήφθη πράγματι τέτυια ἀπόφασις. Κατὰ τὸν Μάοτιο κατῆλθαν οἱ μεταλλωρύχοι σὲ δύο προειδοποιητικὲς ἀπεργίες· καὶ ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ μηνὸς αὐτοῦ σὲ ἀπεργία διαρκείας, ποὺ συνείνεται ἀξόμη

Η ΕΤΑΙΡΙΑ σὲ ἀντιπερισπασμὸ προέβη στὴν
ἀπόλυσιν τῶν συνδικαλιστικῶν στελεχῶν τῶν
μεταλλωρύχων μὲ τὸν ἴσχυρισμὸ δι τὴν ἡ ἀπερ-
γία τους εἶναι παράγομος. Καὶ ἔτσι ἔχουσε πο-
λὺ λάδι στὴν ἀναμμένη ἥδη φωτιά. Οἱ μεταλ-
λωρύχοι ἔκινήθησαν πρὸς τὶς ἐγκαταστάσεις
τῆς ἐταιρίας, ἀξιοῦντες τῷρα καὶ τὴν ἀκύρω-
σιν τῶν ἀπολύσεων καὶ τὴν ἐπαναπρόσληψιν
τῆς ἡγετικῆς των ὁμάδος.

ΟΠΩΣ ἡτο φυσικό, ἐδραστηριοποιήθησαν
·Αρχές τοῦ νομοῦ μας. Ἐπὶ τόπου μετεβησα-
ό Εἰναγγελεύς, ὁ Ἀντεισαγγελεύς, ὁ Διοικητὴ
Χωροφυλακῆς, ἐκπρόσωπος τοῦ Νομάρχου
ἀξιωματικοὶ καὶ ἄνδρες τῆς δημοσίας δυνά-
μεως; "Ολοι αὐτοί, μὲ εἴησο καὶ πολιτισμέν-
τρόπο, είχαν κατορθώσει νὰ ἔλθουν σὲ συνει-
νόησιν μὲ τοὺς μεταλλωρύχους, προεξωφλεῖτ-
δὲ αἰσία κατάληξις τῆς ἐκδηλώσεως.

Η ΕΤΑΙΡΙΑ ὅμως διέπραξε καὶ νέο σοβαρ
λάθος· καὶ μοιραῖο διὰ τὶς περαιτέρω ἔξελι
ξεις. Ἐβομβάρδισε μὲ τὴ λεγοραφήματα ἐξ Ἀδη
νῶν πλείσιους Ὑπουρογούς, τοὺς Εἰσαγγελεῖς
Ἀρείου Πάγου καὶ Ἐφετῶν Θεσσαλονίκης
ιὸν Ἀρχηγὸν Χωροφυλακῆς καὶ ἄλλους. Οὐ
σιαστικῶς μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἐγκαλοῦσε στοὺ
προϊσταμένους των τὶς τοπικὲς Ἀρχὲς τῆς
Χαλκιδικῆς διι παραλείπουν γὰ ἐκτελέσουν τ
καθῆκον των. Καὶ τὰ γεγονότα ἐπηκολούθη
ανταποδομαῖσαν.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ἔστειλε τὶς «αῦγες» ἐπὶ τόπου
Οἱ καμπάνες στὰ Μαντεμοκώριτα ἐσήμανα
συναγερμό. Ἀγρία θύελλα ἤσηκώθηκε. Φῆμε
ὅτι ἐκακοποιήθησαν ἢ ἐφονεύθησαν ἀπεργο
περιέτρεξαν τοὺς οἰκισμούς. Καὶ τὸ πλῆθο
ἐπέδραμε ἀφιονισμένο κατὰ τῆς Χωροφυλακῆς

Είναι δὲ εὐτύχημα ποὺ δὲν ἐθρηνήθησαν ἐκατέρωθεν θύματα. Καὶ ὁφείλεται τοῦτο στὴν ψυχοδαιμία τῶν τοπικῶν Ἀρχών τῆς Χαλκιδικῆς καὶ στὴν νομοταγῆ συμπεριφορὰ τῶν ὅιοικούντων τοὺς μεταλλωρύχους.

Η ΕΤΑΙΡΙΑ ἐπαγίδευσε τὸ Κράτος. Τὸ παρέσυρε σὲ ἐνέργειες ἀπαράδεκτες καὶ ἐπικίνδυνες. Τὸ ώδήγησε στὴν ὑπερβολή. Καὶ ἐδημιουργῆσε ἔκρυθμο κατάστασιν, ποὺ συνεχίζεται ἀκόμη.

Καὶ τὸ Κράτος ἀπεδείχθη εὐάλωτο καὶ σπασμωδικό. Ἐσπευσε μὲ δουλικὴ προθυμία νὰ ἴκανοποιήσῃ τὶς ἀξιώσεις τῆς ἐταιρίας, ώ; μὴ ἄρειλε. Ὑπερφαλάγγισε τὶς Ἀρχές τὶς Χαλκιδικῆς, ποὺ εύρισκοντο ἐπὶ τόπου καὶ ἥ-
κουσε μόνο τὴν ἐταιρία.

Η ΕΥΘΥΝΗ καὶ τῶν δύο εἶναι βισρυτάτη. Τὸ
ἀδ ἔξοδο, ποὺ ἐδημιουργήνθη εἶναι ἐκρηκτικό.
Οἱ μεταλλωρύχοι ἀσφυκτιοῦν. Οἰκογένειες δε-
κιμάζονται ἀγρίως "Ανδρες τῆς Χωροφυλακῆς
ἐπὶ ἑβδομάδες ταλαιπωροῦνται μαρυὰ ἀπὸ
τὰ σπίτια των. Ἡ κατάστασις εἶναι δραματι-
κή. Κυβέρνησις καὶ ἔταιρία ἀδιαφοροῦν. Ἐλ-
πὶς ἡ τελευταίως ἀναληφθεῖσα ύπὸ τοῦ Νο-
μαρχοῦ πρωτοβουλία. Ποὺ εἴθε νὰ στεφθῇ ἀ-
πὸ ἐπιτυχία.

Κατὰ τὰ ἄλλα Κυβέρνησις καὶ Ἐγυδοσία
«παίζουν ἐν οὐ παικτοῖς».

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΡΟ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Τοῦ Σεβ. Μητροπόλιτου Καστορίας κ.κ. ΣΥΝΕΣΙΟΥ

«Πάτερ ἐλήλυθεν ἡ ὥρα, δόξι σὸν σου τὸν Υἱὸν
(*Γράμμ. 17.1*)

Τὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα
τῆς σημερινῆς Κυριακῆς εἶναι
ἔνα τμῆμα ἀπὸ μὲν τοῦ πονη-
τικὴ προσευχῆ τοῦ Κυρίου.
Τὴν προσευχήν, τὴν δποίαν ἔ-
καμε πρὸς τὸν Οὐρανὸν Πα-
τέρα τοῦ εἰς τὸ τέλος τοῦ
Μυστικοῦ Δείπνου καὶ λίγο
πρὶν ξεκινήσῃ γιὰ τὸ δῶρο
τῶν ἔλιτρῶν, τὸν τόπο τῆς
προδικίας καὶ τῆς συλλήψεως.
Λέγει πρὸς τὸν Οὐρανὸν
Πατέρα Του, ὅτι ἀπὸ τὴν
στιγμὴ αὐτὴ ἄρχιζε ἡ δικῆ
Του δικαιοδοσία καὶ τοῦ ζη-
τεῖ νὰ τὸν δοξάσῃ, διότι τὸ
ἄζιτο, ἔμενε πιστὸς στὴν αἱ-
ματοβιμένη ἀποστολή του.
Διὰ τῶν ἔξισιών ἔγων τῆς
καλωσύνης του, τὸν εἶχε καὶ
Αὐτὸς δοξάσει. «Ἐγὼ σὲ ἐ-
δόξασα ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸ ἔρ-
γον ἐτελείωσα, ὃ δέδωκάς
μοι, ἵνα ποιήσω». Καὶ ἔγινε

τροὶ τοῦ εἰς τὸ τελος του
Μυσικοῦ Δείπνου καὶ λίγο
πρὶν ξεκινήσῃ γιὰ τὸ δέος
τῶν ἔλιων, τὸν τόπο τῆς
προδισίας καὶ τῆς συλλήψιος.
Λέγει πρὸς τὸν Οὐρανίον
Πατέρα Του, διὰ ἀπὸ τὴν
στιγμὴν αὐτὴν ἀνχιτεῖ ή δικῆ
Του δικαιοδοσίαν καὶ τοῦ ζῆτη
νὰ τὸν δοξάσῃ, διότι τὸ
ἄνθετο, οὐενε πιστὸς στὴν αἰ-
ματοβιαμένη ἀποστολή του.
Διὰ τῶν ἔξισιών σεγων τῆς
καλωσόντης του, τὸν είχε καὶ
Αὐτὸς δοξάσει. «Ἐγὼ σὲ ἐ-
δόξασι ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸ ἔρ-
γον ἐτελείωσα, ὃ δέδωκας
μοι, ἵνα ποιήσω». Καὶ ἔγινε
πράγματι ὃ δοξασμὸς τοῦ
Χριστοῦ. Μὰ τὶ εἴδους δοξι-
σμὸς ἡ:αν ἐκεῖνος, ἀφοῦ τοῦ
ἔμελλε σὲ λίγο νὰ πεδάη σὰν
τὸν χειρότερο κακοποιὸν ἀνά-
μεσα σὲ δυὸ ληστὰς σταυρῷ
μένους; «Ἄσ μὴ ἀτορῇ κανεὶς
‘Ο Θεὸς Πατέρας ἄκουσε τὴν
δραματικήν του προσευχὴν
καὶ ὅντως τὸν ἐδόξασε. Τὸν ἐ-
δόξασε μὲ τὰ πρωτάκουστα καὶ
πρωτόβιεπτα περιστατικὰ ποὺ
ἔκαμε κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν
παθημάτων του. Γὸν ἐδόξασε
κατὰ τὴν ζωφερὰν ὥ:αν τῆς
πρωτισίας, κατὰ τὴν δύσιαν,
εἰ ἀτεσταλμένοι διὰ τὴν σύλ-
ληψην του, τόσο πολὺ σάστι
σαν μπάψα:α στὸ θεῖκό του

μεγαλεῖον, ὥστε ὅπισθιοχώρῃ·
σαν τρομαγμένοι καὶ σωριά-
στηκαν καὶ τὰ γῆ· «Ἄπηλθον
εἰς τὰ ὄτισιν καὶ ἔπεσον χα-
μαί». Τὸν ἐδόξασε τὴν ὥλια,
ποὺ δ ἀρνητής Πέτρος ἀπὸ
σιφῆρης καὶ ἔκλαψε πικρά.
Τὸν ἐδόξασε κατὰ τὴν ὥλια,
ποὺ δ Ἰούδας μετάνοιωσε γιὰ
τὸ κακούργημά του καὶ γύρι-
σε ψυχικὸ κουρέλι στοὺς θη-
ριώδεις χρηματοδότες του καὶ
τοὺς πέτακε κατάμου· όταν ἀργί-
σαια τῆς προδοσίας, καὶ
διεκήρυξεν ἐνώπιον ὅλης τῆς
ἀνθρωπότητος καὶ τότε καὶ
τώρα καὶ πάντοτε. «Ἡμασ-
τον παραδώσας αἷμα ἀδῶνι». Τὸν
ἐδόξησε μὲ τὸ διειρον,
ποὺ εἶδε ἡ γυναῖκα τοῦ Πι-
λάτου καὶ ἔτειλε μήνυμα
κατεπείγον καὶ ἀνήσυχο πρόδος
τὸν ἀδρανίας τῆς «μηδὲν σοι
καὶ τῷ δικαίῳ ἔκεινω. Πολλὰ
γάρ ἔπειθον κατ' ὅναρ δι-
αντέον». Μὴ κάνης τίποτε κα-
τὰ τοῦ ἀδώνου ἔκεινου Πολὺ^ν
ὑπέφερα στὸ ὅνειρο μου πρὸς
χίριν του. Τὸν ἐδόξασε κατὰ
τὴν ὥλιαν, ποὺ κυριασμένος,
ἔξαντλημένος ἀπὸ τὴν Ἑαγρύν
πνια, τὴν ταλαιπωρία τῆς δί-
κης, τὴν μαστίγωση, τὴν αι-
μορραγία, τὴν δίψη, τοὺς ἔ-
ξευτελισμοὺς ἀνέβαινε στὸν
Γολγοθᾶ φορτωμένος τὸν
Σταυρό του καὶ μερικὲς πο-

δόξ σὸν σου τὸν Υἱὸν»
(Ἴωάν. 17,1)

νέψυχες γυναικες ἔκλαιγαν γοερὰ γι" αὐτούν Δοξισμὸς τοῦ θείου καταδίκου ή· αν δὲ ἀτρόσμενος ἐκεῖνος θρῆνος. Τὸν ἐδόξασε μὲ τὴν ἀπρόσμενη διακήρυξη τῆς Βιαλικῆς του μεγιλωσύνης ἀπὸ ξναν ληστήν, κατὰ τὴν πεὶδ μαύρη ὡρα τοῦ πόνου καὶ τῶν ἔξεν τελισμῶν του. «Μνήσθητι μου Κύριε, ὅταν ἐλθης ἐν τῷ Βισιλείᾳ Σου» Τὸν ἐδόξασε καθὼς τοῦ τοίριαζε, μὲ τὰ γενόμενα κατὰ τὴν ὡρα ποὺ παρέδιδε τὸ Πνεῦμα Γον. 'Η πλάτις συνεταράχθη. 'Ο νὴ λος ἐχισε τὸ φέγγος του. 'Ο σίμι, διψής ὄχλος διεσκορπίσθη πανικ βλήτος. Τὸν εδοξ σε μὲ τὴν διακήρυξη τοῦ οὐραίου ἔκατοντάρχου «Ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς ἦν εὗτος». Τὸν ἐδόξασε πρὸ παντὸς μὲ τὴν τρισένδοξον ἀνάστασίν Του. Γινὴν ἐδόξασε διὰ τῆς πανικοβλήτου φυγῆς τῆς κουστωνίας, τῆς φρωυρᾶς του τάφρου. Γὸν ἐδόξασε τελικὰ μὲ τὴν μεναλειώδη ἀνάληψιν του καὶ τὸ κάθισμα εἰς τοὺς οἰλῶνας τῶν αἰώνων «ἐκ δεκάων τοῦ Πατρός». Καθὼς διαπιστώνει λοιπὸν κάθε καλόπιστος ἀνθρωπος ἢ σταύρωσις τοῦ Χριστοῦ συνῳδευθῇ ἀπὸ δοξασμὸν. Δικαίως λοιπὸν Κύριος εἰπεν, «Πάτερ ἐλήλυθεν ἦ δρα, δεξασόν σου τὸ Υἱόν». Καὶ δὲ δοξισμὸς τοῦ Χριστοῦ συνεχίσθη εἰς τὴν γῆν. Τὸν ἐδόξασαν οἱ ἀπόστολοι, καὶ οἱ ἀποστολικοὶ ἀνδρες. Τὸν ἐδόξασαν οἱ Μαγδαληνές, οἱ Σαμαριτίσσες οἱ μετανοιωμένοι τελῶνες κατόσοι ἄλλοι ἄγνωστοι σὲ μᾶς. Τὸν ἐδόξασαν οἱ πρῶτοι χριστιανοί, οἱ ἄνοι, οἱ δσοι οἱ ἀνοχωρητοί, οἱ ἐρημίται οἱ ἥρωες καὶ μάρτυρες καὶ σύμπασα ἡ Ἐκκλησία τῶν Πατέρων, τῶν πιστῶν καὶ δοκιμῶν ἀνίσων. 'Ο Χριστὸς πάντοτε οἶναι δοξισμένος Δοξισμένος ἀπὸ τοὺς Πιτέρας, ποὺ τιμοῦσε σήμερο δοξισμένας ἀπὸ δλους ποὺ τὸν λατρεύουν. Κάθε τι τὸ ὁραίο, τὸ ὑψηλό, τὸ ἔξαιστο εἰς ἥθος, εἰς ἔργα ἀγαθα ποιεῖς καὶ ἡμεδότητος, εὐησπλαγχίας καὶ ἀνθρωπιᾶς πού γίνεται στὸ κόσμο, κατέπιενειν τοῦ Χριστοῦ γίνεται. Καὶ δλα αὐτὰ δὲν εἶναι παρὰ ἔνπις διιοκής δοξισμός του. Καλότυχος, δποιος διτῆς πίστεως καὶ τῶν καλῶν του πρᾶξεων συμβάλλει εἰς τὸν δοξισμὸν τοῦ Χριστοῦ Αὐτὸς ἔχει πάντοτε Χριστὸν μέσα του. 'Εχει μίαν ἀστείαν την χαρά, ποὺ δὲν τοῦ λείπει πει οὔτε καὶ στὶς ὥρες τῆς κοσμικῆς λύπης. Καὶ γίνεται ἔνα τοιαντάφυλλο εὖσιο σιδερέ σμένο χρυσοστέφανον τοῦ Χριστοῦ.

Η ΦΩΝΗ ΜΑΣ

Η ΕΛΛΑΣ ΤΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΩΝ!

Η ΕΟΡΤΗ τοῦ Ἅγιου Κωνσταντίνου ἔχει ιδιαιτέρα σημασία διὰ τὸν εἶναι Ἑλλήνες. Ὁ χθεσινὸς Ἅγιος εἶναι ὁ ιδρυτὴς τῆς ἐνδόξου Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. Κωνσταντίνος ἐλάμπουναν μετὰ τὴν Βασιλεύουσα. Κωνσταντίνος καὶ ὁ ὑστατος πολέμαρχος, ποὺ ἐψφράγισε μὲ τὴν θυσία του τὴν μαρτυρίη πτῶσιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Κωνσταντινούπολις καὶ ἡ πόλις τῶν ὀνείρων μας!

Αργότερα, στὶς στιγμὲς τῶν ἐθνικῶν μας ἔξιρμήσεων, Κωνσταντῖνος πάλι ἦτο ὁ πραγματοποιὸς τῆς Μεγάλης Ἰδέας. Ο Στρατηλάτης Βασιλεύς, ποὺ ύλεποίησε τὸ σύνθιμα τοῦ μεγάλου Βενιζέλου, τῇς Ἐλλάδες «τῶν πέντε θαλασσῶν καὶ τῶν δύο ἥπειρων».

Καὶ σήμερα Κωνσταντῖνοι κατευθύνονται τὰς τύχες τοῦ Ἐθνικοῦ. Ἀλλὰ καὶ Κωνσταντῖνοι κνέφεροι ὑπέροχες ἐλπίδες τοῦ Ἑλληνισμοῦ!

